



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Občanského sdružení „Čeladňan“**, se sídlem v Čeladné 18, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou AK Šikola a partneři s.r.o., se sídlem v Brně, Dvořákova 13, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2011 č.j. MSK 25629/2010, ve věci stavebního povolení,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2011 č.j. MSK 25629/2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Čeladná ze dne 10.12.2009 č.j. SU/829/2009/330, kterým byla povolena stavba „Multifunkčního domu, obsahující

objekty SO 02 Multifunkční dům, SO 12.1 Dešťová kanalizace a vsakovací objekt, SO 11.6 Odlučovač lehkých kapalin (havarijní) na dešťové kanalizaci na pozemcích parc. č. st. 21/1, st. 21/2, st. 530, 112/1 a 112/2 v k.ú. Čeladná“ (dále jen stavba).

V žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) žalobce v podaném odvolání namítl nesoulad záměru s platnou územně-plánovací dokumentací, kdy podle platného územního plánu obce Čeladná (čl. 4 – Zásady regulace a funkčního uspořádání území, bodu 5) musí navrženému vymezení funkčních zón odpovídat způsob jejich užívání a účel umísťovaných a povolovaných staveb. V bodě 6 stejného článku je uvedeno, že podmínky pro umísťování staveb, zařízení a povolování činností jsou stanoveny pro jednotlivé funkční zóny v řešeném území a jsou obsahem přílohy č. 1 těchto regulativů. Pozemek parc. č. 112/1, na němž má být dotčená stavba realizována, je podle platného územního plánu obce Čeladná zařazen do plochy sportu. Jelikož regulativy funkčního využití území jsou v územním plánu uvedeny pouze pro zóny a o plochách sportu nehovoří, je nutno jejich definice uplatnit rovněž pro územním plánem vymezené plochy. V příloze 1 územního plánu (Regulativy funkčního uspořádání území) v tabulce č. 6 je vymezena charakteristika zóny a přípustné a nepřípustné funkční využití zóny sportu. Tato zóna zahrnuje stávající a navržené sportovně-rekreační areály a hřiště včetně sjezdových tratí s vlekem. Povolovaná stavba však obsahuje mj. prodejny, restaurace a 12 bytových jednotek. Není proto sportovně-rekreačním areálem či hřištěm, jak to požaduje platný územní plán obce. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně nesplnil povinnost stanovenou § 111 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon), když nepřezkoumal projektovou dokumentaci z hlediska souladu s územně-plánovací dokumentací. Žalovaný zhodnotil soulad stavby s územním plánem se závěrem, že všechny pozemky dotčené stavbou jsou součástí zóny bydlení, přičemž ignoroval fakt, že pozemek parc. č. 112/1 je vymezen jako plocha sportu. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 28.7.2010 č.j. 5 As 77/2009-107, z něhož vyplývá, že nepřípustnost námitky nesouladu stavby s územním plánem ve stavebním řízení neznamená povinnost postupovat v intencích ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a posoudit i bez námítky účastníků, zda předložená projektová dokumentace je v souladu s územně-plánovací dokumentací. S ohledem na tento judikát tak žalobce namítl, že správní orgán I. stupně měl z moci úřední zkoumat soulad projektové dokumentace v rámci otázek, o nichž ještě nebylo pravomocně rozhodnuto. Žalovaný v rozporu s citovaným rozsudkem NSS tvrdí, že v případě, kdy je pro stavbu vydáno pravomocné územní rozhodnutí, které je závazným podkladem pro vydání stavebního povolení, toto rozhodnutí není a nemůže být předmětem přezkoumání v odvolacím řízení. Přesto žalovaný soulad stavby s územním plánem hodnotil se závěrem, že všechny pozemky jsou součástí zóny bydlení. Pozemek parc. č. 112/1 je však vymezen jako plocha sportu.
- 2) Žalobce již v průběhu stavebního řízení namítal nedostatečnost posouzení vlivů záměru stavby na životní prostředí (dále jen EIA), které odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ukončil ve fázi zjišťovacího řízení k záměru se závěrem, že záměr již nebude dále posuzován. Žalobce namítal, že v posuzování záměru nebyl brán zřetel na fakt, že záměr má být umístěn do lokality s výskytem chráněných druhů rostlin, a to lilie zlatohlavé a sněženky předjarní (pozemky parc. č. 112/1 a 122/2). Tato skutečnost byla

následně u pozemku parc. č. 112/2 potvrzena Českou inspekci životního prostředí (dále jen ČIŽP) rozhodnutím o zákazu činnosti na pozemku parc. č. 112/2 vydaným podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen zákon č. 114/1992 Sb.). Krajský úřad v závěru zjišťovacího řízení konstatoval, že podle § 77a odst. 3 písm. w) a v souladu s § 45h a § 45i zákona č. 114/1992 Sb., realizace předloženého záměru nebude mít vliv na evropsky významné lokality vyhlášené nařízením vlády č. 132/2005 Sb., kterým se stanoví národní seznam evropsky významným lokalit, v platném znění (dále jen nařízení vlády č. 132/2005 Sb.), aniž by tuto skutečnost jakkoliv odůvodnil. V odůvodnění zjišťovacího řízení krajský úřad navíc uvedl pouze, že v souladu se zásadami přílohy č. 2 zákona č. 100/2001Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen zákon č. 100/2001 Sb.) a s ohledem na povahu záměru, jeho umístění a charakteristiku předpokládaných vlivů není nezbytné a účelné posuzovat daný záměr. Toto odůvodnění žalobce nepovažuje za dostatečné z hlediska ust. § 7 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. Žalobce rovněž namítal nezákonnost posouzení EIA ve vyjádření k podkladům rozhodnutí v odvolacím řízení vůči rozhodnutí o vydání stavebního povolení. Žalovaný k této námitce uvedl, že, pokud mají účastníci námitky vůči podkladu, který je výsledkem procesu EIA, mohou je uplatnit v územním řízení s tím, že v následném stavebním řízení se ve smyslu § 114 stavebního zákona již k takovým námitkám nepřihlíží. K tomuto závěru žalovaného žalobce uvádí rozsudek NSS ze dne 19.1.2010 č.j. 1 As 91/2009-83, který se zabývá procesem EIA a navazujících řízení. Označený rozsudek uvedl, že stanovisko k posouzení vlivů k provedení záměru na životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. V souladu s čl. 9 Aarhuské úmluvy a čl. 10a směrnice 85/337/EHS lze toto stanovisko přezkoumávat až v rámci konečného rozhodnutí, jehož je stanovisko podkladem. V rozsudku je rovněž uvedeno, že ponechání zohlednění stanoviska EIA až na rozhodování stavebního úřadu o stavebním povolení by znemožnilo použití informací obsažených ve stanovisku EIA o vlivu stavby na krajinný ráz, případně na zvláště chráněné území, neboť stavební úřad nebyl oprávněn zahrnout závěry stanoviska EIA ohledně výše uvedeného předmětu řízení do svého rozhodnutí (stavebního povolení). Dále je zde uvedeno, že bez stanoviska nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů. Vzhledem k uvedenému žalobce namítl, že bylo povinností správního orgánu I. stupně zabývat se obsahem podkladů z procesu EIA. Jelikož závěr zjišťovacího řízení není možno samostatně napadnout ve správním soudnictví, ale až v rámci konečného rozhodnutí, jehož je stanovisko podkladem, napadl je žalobce až touto žalobou.

- 3) Na základě povolení výjimky ze zákazu dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. oznámil žalovaný dne 30.11.2010 pokračování odvolacího řízení z důvodu odpadnutí překážky, pro kterou bylo přerušeno a zároveň podle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) dal účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě tří pracovních dnů následujících po dni doručení oznámení o pokračování odvolacího řízení. Žalobce využil možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když dne 15.12.2010 zaslal žalovanému své vyjádření, v němž mj. uvedl, že mu lhůta neumožnila řádnou konzultaci s právním zástupcem. Vzhledem k této skutečnosti podkládá napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření uvedl k jednotlivým žalobním bodům:

- 1) námitka nesouladu záměru s platnou územně-plánovací dokumentací nebyla v podaném odvolání žalobcem uplatněna. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný přerušil odvolací řízení z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce a v rámci pokračování v odvolacím řízení měl žalobce možnost podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V tomto písemném vyjádření žalobce uvedl, že pozemek parc. č. 112/1 je dle platného územní plánu obce Čeladná zařazen do kategorie zóny sportu. Nejednalo se o odvolací námitku ani o námitku uplatněnou v rámci prvoinstančního řízení a žalovaný proto reagoval v napadeném rozhodnutí pouze na vyjádření žalobce. Konkrétně přitom uvedl, že pro stavbu je vydáno pravomocné územní rozhodnutí, které není a nemůže být předmětem přezkoumání v tomto odvolacím řízení. Soulad záměru s územním plánem byl správním orgánem I. stupně zkoumán v rámci územního řízení. Žalovaný uvedl, že všechny pozemky dotčené stavbou, tedy i pozemek parc. č. 112/1, jsou součástí zóny bydlení a na tomto závěru nadále trvá. K tvrzením uvedeným v žalobě žalovaný uvedl, že podle bodu 6 regulativů, které jsou součástí textové části územního plánu, jsou v příloze č. 1 stanoveny regulativy funkčního využití území pro jednotlivé zóny. Projednávaný záměr je ve výkresové části územního plánu umístěn v zastavěném urbanizovaném území v zóně označené jako zóna bydlení. Regulativy pro uvedenou zónu jsou stanoveny tak, že je vymezeno její funkční využití přípustné a nepřípustné. Stavba, která je předmětem řízení, je zcela v souladu s regulativy dané zóny. Každá zóna je územním plánem dále členěna na plochy, avšak územní plán regulativy pro jednotlivé plochy nestanoví a nelze tedy při posuzování funkčního využití plochy patřící do zóny bydlení, aplikovat regulativy stanovené pro jinou zónu. Žalobce se proto mylí, pokud tvrdí, že na plochu sportu v rámci zóny bydlení je nutno uplatnit regulativy stanovené pro zónu sportu. Ta je charakterizována v příloze č. 1 územního plánu tak, že zahrnuje stávající a navržené sportovně-rekreační areály a hřiště včetně sjezdových tratí s vlekem. Žalobcem zmiňovaný pozemek parc. č. 112/1 je v grafické části územního plánu označen jako plocha sportu, takže pokud by měl vlastník zájem zastavět jej stavbou pro sportovní využití, mohl by tak učinit pouze v rozsahu regulace stanovené pro zónu bydlení, do které plocha patří. Ze sportovních staveb a zařízení jsou ve funkčním využití přípustném pro zónu bydlení pouze maloplošná hřiště. Tyto skutečnosti žalovaný uvedl pouze v reakci na obsah žaloby, protože jinak je bezpředmětné se uvedenou otázkou zabývat. V návaznosti na žalobcem označený rozsudek NSS sp. zn. 5 As 77/2009 žalovaný uvedl, že v rámci posouzení souladu záměrů s územním plánem podle § 90 stavebního zákona v územním řízení je nutno zkoumat, zda je záměr umisťován v území, kde to územní plán připouští. Z odůvodnění územního rozhodnutí ze dne 29.8.2008 č.j. SU/882/2008/328 je zřejmé, že správní orgán I. stupně záměr vyhodnotil jako souladný s funkčním využitím zóny, ve které je umisťován. Rozsudek NSS, kterým žalobce argumentuje, jasně definuje, že smyslem ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona není duplicitní přezkoumání těch otázek, které byly zkoumány v územním řízení. V posuzované věci územní plán neobsahuje takové požadavky, které by mohly být předmětem přezkoumání teprve ve stavením řízení. Projektová dokumentace se nijak neodchýlila od dokumentace záměrně předložené v územním řízení. Ve smyslu citovaného rozsudku se proto nemohla projednávaná stavba dostat do rozporu s ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a ani žalovaný v rámci odvolacího řízení takovou skutečnost nezjistil.

- 2) Stavební zákon dává proces EIA do souvislosti s územním řízením, kde je výsledek procesu EIA, pokud mu záměr podléhá, povinným podkladem. V posuzované věci nebylo vydáno stanovisko, ale podkladem z hlediska procesu EIA je závěr zjišťovacího řízení (ze dne 23.7.2008 č.j. MSK 123767/2008). Správní orgán I. stupně se se závěrem zjišťovacího řízení vypořádal v územním řízení, když do územního rozhodnutí zapracoval jedinou podmínku tohoto závěru, a to, aby oznamovatel v rámci dokumentace pro následná správní řízení projednal návrh výsadby vzrostlé zeleně kolem parkovacích ploch. Parkovací plochy nejsou předmětem stavebního povolení, které žalovaný přezkoumával, takže v tomto stavebním řízení nebylo z hlediska podmínek EIA co vyhodnocovat. Žalovaný poukázal na ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého může účastník uplatnit námitky proti projektové dokumentaci způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů. Orgán EIA byl v souladu s ust. § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 ve stavebním řízení dotčeným orgánem, ale jelikož závěr zjišťovacího řízení neobsahoval žádné požadavky, se kterými by se správní orgán I. stupně musel ve smyslu tohoto ustanovení ve stavebním řízení vypořádat, byl tím limitován i rozsah námitek, které podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona mohli účastníci řízení uplatnit. Judikatura, na kterou v souvislosti s tímto žalobním bodem odkazuje žalobce, se zabývá otázkou, zda stanovisko EIA má být využito a zohledněno pouze pro rozhodování ve stavebním řízení, nebo zda závěry formulované v tomto stanovisku mají být podkladem pro každé navazující správní řízení probíhající podle zvláštních zákonů. NSS vyslovil názor, že v posuzovaném případě musí být stanovisko EIA závazným podkladem pro rozhodování orgánu ochrany přírody podle § 12 a § 44 zákona č. 114/1992 Sb. a má být zohledněno v rozsahu, v jakém se vztahuje k posuzovanému předmětu řízení. NSS konstatuje, že ponechání zohlednění stanoviska EIA až na rozhodování stavebního úřadu o stavebním povolení by znemožnilo použití informací obsažených ve stanovisku EIA o vlivu stavby na krajinný ráz, případně zvláště chráněné území. Dle názoru žalovaného z rozsudku vyplývá, že správní orgány ve správních řízeních navazujících na proces EIA se zabývají stanoviskem EIA v tom rozsahu, v jakém se stanovisko dotýká předmětu navazujícího řízení. Stavební úřad měl tedy k dispozici závěr zjišťovacího řízení jako jeden z podkladů pro vydání územního rozhodnutí a v potřebném rozsahu se s ním vypořádal. S ohledem na obsah závěru toto nemělo do stavebního řízení již žádný dopad. To, zda proces EIA probíhal správně a v souladu se zákonem, nepřísluší stavebnímu úřadu zkoumat ani v územním, ani ve stavebním řízení. Jelikož výsledkem procesu EIA není závazné stanovisko podle § 149 správního řádu, nelze v odvolacím řízení aplikovat postup podle ust. § 149 odst. 4 téhož zákona a požadovat po nadřízeném orgánu, aby výsledek procesu EIA přezkoumal a změnil jej či potvrdil. Podle žalovaného i když není stanovisko EIA samostatně přezkoumatelné soudem, ale až v rámci konečného rozhodnutí, neznamená to, že lze žalovat jakékoliv rozhodnutí vydané ve věci stavby, která podléhala procesu EIA, ale pouze to, ve kterém mohlo a mělo být stanovisko EIA zohledněno.
- 3) Poté, co bylo vydáno rozhodnutí o udělení výjimky dle ust. § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství (rozhodnutí ze dne 21.6.2010 č.j. MSK 56874/2010), které bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 15.10.2010 č.j. 1398/580/10, 84351/ENV, žalovaný opatřením ze dne 30.11.2010 č.j. MSK 198272/2010 vyznamenal účastníky řízení o pokračování odvolacího řízení a dal jim možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se v průběhu tří

pracovních dnů následujících po dni doručení této písemnosti k podkladům rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil a prostřednictvím svého předsedy Ing. B. S. nahlédl do spisu a současně předal písemné vyjádření, které je přílohou protokolu, jenž byl o úkonu pořízen. V bodě 4 vyjádření je namítnuta délka lhůty určené k vyjádření k podkladům rozhodnutí s tím, že dle zákona měla být přinejmenším 8 dnů. V bodě 5 vyjádření z důvodu nedodržení zákonné lhůty požádal o odročení jednání odvolacího řízení, aby mohl být přítomen právní zástupce žalobce. Z přílohy protokolu je zřejmé, že při osobním jednání u žalovaného poté, co se seznámil s obsahem spisu, kde všechny nové listiny souvisely s rozhodnutím o výjimce, jejíž obsah byl žalobci znám, neboť mu náleželo v řízení o výjimce postavení účastníka řízení, žalobce od požadavku uvedeného v bodě 5 vyjádření upustil. Žalobce nepožadoval další jednání za účasti právního zástupce a žalovaný se v napadeném rozhodnutí pouze omezil na vysvětlení, že k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí není správním řádem stanovena žádná konkrétní lhůta, aby si byl žalobce vědom toho, že ze strany žalovaného nedošlo k porušení zákona, a to i za situace, že žalobce již nepožadoval další jednání s právním zástupcem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Zúčastněná osoba NEONATO s.r.o. podáním ze dne 2.5.2013 sdělila krajskému soudu, že podle jejího názoru předmětné řízení postrádá smysl, neboť stavba nebude realizována, a proto navrhuje, aby řízení bylo zastaveno.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 16.5.2013 sdělil krajskému soudu, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.2.2011 a vzhledem k tomu, že krajský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek a stavebník nepožádal o prodloužení platnosti stavebního povolení, předmětné stavební povolení dnem 7.2.2013 pozbylo platnosti. Stejnou námitku vznesla pověřená pracovnice žalovaného také u jednání před krajským soudem.

Krajský soud se především zabýval námitkami osoby zúčastněné na řízení NEONATO s.r.o. a žalovaného a dospěl k závěru, že nejsou důvodné. Skutečnost, že stavba povolená napadeným rozhodnutím nebude realizována, nemůže mít vliv na přezkum napadeného rozhodnutí správním soudem, jehož úkolem je i za takové situace posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. Osoba zúčastněná na řízení navíc není oprávněna disponovat žalobním návrhem. Námitku žalovaného, že napadené rozhodnutí pozbylo platnosti uplynutím dvou let od jeho právní moci, krajský soud nesdílí, a to s odkazem na ust. § 73 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.), podle kterého přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Pozastavuje se tedy i běh lhůty stanovené § 115 odst. 4 stavebního zákona.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že na základě žádosti o stavební povolení podané u správního orgánu I. stupně dne 22.6.2009 bylo dne 23.7.2009

oznámeno zahájení stavebního řízení. Současně byla stanovena lhůta účastníkům řízení, že mají možnost uplatnit své námítky, popř. navrhnout důkazy ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto oznámení s poučením o důsledcích porušení této koncentrační zásady. Oznámení bylo doručeno také žalobci, který se přihlásil jako účastník řízení podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 9.7.2009 s odkazem na ust. § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. Stavebnímu řízení předcházelo vydání územního rozhodnutí dne 29.8.2008 č.j. SU/882/2008/328. V podmínce č. 9 pro umístění a projektovou přípravu stavby tohoto územního rozhodnutí se uvádí, že při zpracování projektové dokumentace musí být dodrženy podmínky závěrů zjišťovacího řízení vydaného Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství dne 23.7.2008 pod č.j. MSK 123767/2008 tak, že v projektové dokumentaci pro stavební povolení bude zapracován návrh výsadby vzrostlé zeleně kolem parkovacích ploch. Žalobce se vyjádřil v rámci stavebního řízení podáním ze dne 10.8.2009, kde uvedl, že nesouhlasí s výstavbou vzhledem k tomu, že na pozemcích parc. č. 112/1 a 112/2 se vyskytují lokality chráněných rostlin, a to lilie zlatohlavé a sněženky předjarní. Dále žalobce uvedl, že z hlediska ochrany přírody není studie EIA zpracovaná v květnu 2008 dostatečná a že lokality chráněných rostlin nebyly vůbec brány na zřetel. Ve studii se hovoří jen o stromech a zbytek flory zůstává nepovšimnut. Žalobce požadoval nové aktualizované vyhodnocení studie EIA. Dále uvedl, že na základě šetření ČIŽP trvá na vyjádření Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství o povolení výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Sdělením stavebního úřadu ze dne 31.8.2009 byla účastníkům řízení sdělena možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Znovu pak byla tato možnost účastníkům řízení dána sdělením ze dne 18.11.2008. Rozhodnutím ze dne 10.12.2009 č.j. SU/829/2009/330 vydal správní orgán I. stupně stavební povolení. Vydaným rozhodnutím byla rovněž zamítnuta námitka žalobce týkající se nesouhlasu s výstavbou a požadavku nového vyhotovení studie EIA. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že stavební úřad nemá v současné době doklad o výskytu sněženky předjarní v uvedené lokalitě, když v zápisu z jednání stavebníka a ČIŽP ze dne 24.8.2009 je uvedeno, že ČIŽP nemá přesné informace, na kterých místech se sněženka předjarní v rámci pozemku parc. č. 112/2 vyskytuje. Stavební úřad požádal dne 9.10.2009 v rámci součinnosti Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství a Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí, odbor životního prostředí a místního hospodářství jako orgány ochrany přírody o stanovisko ke stavebnímu řízení. Dne 11.11.2009 obdržel stavební úřad sdělení č.j. MSK 168659/2009, s něhož vyplývá, že pokud se záměr dotkne základních podmínek ochrany zvláště chráněného druhu lilie zlatohlávek, musí investor požádat o udělení výjimky podle ust. § 56 zákona č. 114/1992 Sb. V případě sněženky předjarní nelze na základě dostupných podkladů dovodit výskyt a případný rozsah tohoto zvláště chráněného druhu. K výskytu lilie zlatohlavé stavební úřad popsal své stanovisko v podnětu ČIŽP. Úpravou trasy oplocení staveniště, jak je stanoveno v podmínce č. 9 výrokové části tohoto rozhodnutí, bude zajištěna ochrana lokality a záměr se nedotkne základních podmínek ochrany tohoto zvláště chráněného druhu. K žádosti žalobce o vypracování nové studie EIA správní orgán uvedl, že uvedená studie EIA byla podkladem pro zjišťovací řízení, které bylo vedeno příslušným správním orgánem a oznámení o záměru bylo zveřejněno na úřední desce Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, na úřední desce Obecního úřadu Čeladná a na elektronické úřední desce obou těchto institucí. Závěr zjišťovacího řízení byl vydán dne 23.7.2008 a byl jedním z podkladů územního řízení ve věci umístění stavby.

Námítka proti studii EIA mohla být uplatněna v územním řízení, a proto k ní stavební úřad ve stavebním povolení nepřihlédl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání podáním ze dne 22.12.2009. V něm uvedl, že od počátku poukazuje na výskyt zvláště chráněných druhů rostlin na pozemcích parc. č. 112/1 a 112/2, a to lilie zlatohlavé a sněženky předjarní (vyhláška č. 395/1992 Sb.). Šetření, které provedl správní orgán I. stupně a ČIŽP se uskutečnilo v podzimních měsících, kdy není možnost potvrdit také výskyt sněženky předjarní. Tyto skutečnosti nebyly známy, resp. byly opomenuty již ve studii EIA. Závěr zjišťovacího řízení záměru stavby konstatuje, že podle § 77 odst. 3 písm. w) a v souladu s § 45h a § 45i zákona č. 114/1992 Sb. nebude mít záměr významný vliv na tuto lokalitu. ČIŽP poukázala na to, že je nutné pro vydání stavebního povolení požádat o výjimku ze zákazu podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Žalobce požadoval doplnění podmínek pro stavbu o závěry, které vyplynou ze závěrů výjimky podle § 56 tohoto zákona. Žalovaný v rámci odvolacího řízení vydal dne 13.4.2010 pod č.j. MSK 59770/2010 usnesení, kterým řízení přerušil z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce, kterou je řízení o udělení výjimky podle zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin podle ust. § 56 zákona č. 114/1992 Sb.. Dne 30.11.2010 žalovaný vydal vyrozměnění o pokračování odvolacího řízení a seznámení s podklady pro rozhodnutí o odvolání, když příslušný správní orgán žádosti o povolení výjimky dle ust. § 56 zákona č. 114/1992 Sb. vyhověl a výjimku za účelem předmětné stavby na pozemcích parc. č. 112/1 a 112/2 povolil. Současně žalovaný sdělil účastníkům řízení, že se mohou seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí o odvolání, a to v průběhu tří pracovních dnů následujících po dni doručení této písemnosti. Žalobci byla tato písemnost doručena dne 10.12.2010. Dle protokolu založeného ve správním spise se dne 15.12.2010 dostavil předseda žalobce Ing. B. S. do sídla žalovaného, kde mu bylo umožněno nahlédnutí do správních spisů. Současně předložil písemné vyhotovení vyjádření k podkladům rozhodnutí. Vyjádření se v bodech 1 až 3 vztahuje výlučně k řízení o povolení výjimky a v bodě 4 pak uvádí nesouhlas se lhůtou určenou k vyjádření k rozhodnutí o odvolání v délce tří pracovních dnů po doručení, když podle zákona tato lhůta měla být přinejmenším osmidenní. Zkrácená lhůta neumožňuje žalobci řádnou konzultaci s právním zástupcem. V bodě 5 je pak vznesen požadavek na odročení jednání odvolacího řízení z důvodů nedodržení zákonné lhůty, aby mohl být právní zástupce přítomen jednání. Pod tímto vyjádřením je rukou psaný text „při osobním jednání na KÚ MSK dne 15.12.2010 bylo upuštěno od bodu 5“. Pod tímto textem se nachází podpis předsedy žalobce. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného.

V první žalobní námitce žalobce namítl rozpor stavby s územním plánem obce Čeladná. Tuto žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou. Primárně přitom vycházel z principu, že stavební řízení je ovládáno zásadou koncentrace řízení (§ 89 odst. 1 stavebního zákona), která znamená, že všechny námitky musí být vzneseny ve lhůtě stanovené správním orgánem s tím, že k později podaným námitkám nebude přihlédnuto. Ustálená judikatura správních soudů k zásadě koncentrace stavebního řízení (byla obsažena také v předchozí právní úpravě, tj. v § 61 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu) vnímá tuto procesní zásadu tak, že k námitkám proti projednávané stavbě, které účastník stavebního (územního) řízení neuplatní ve lhůtě pro to stanovené a ani je neuvede v podaném odvolání proti rozhodnutí o stavebním povolení, správní soud nepřihlédne, pokud se netýkají konkrétního porušení kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva. V posuzované věci bylo stavební řízení zahájeno oznámením o jeho zahájení ze

dne 23.7.2009, v němž bylo v souladu s ust. § 80 odst. 1 stavebního zákona obsaženo také poučení o nutnosti vznést případné námitky nebo navrhnout důkazy ve stanovené lhůtě s tím, že k později podaným námitkám nebude přihlédnuto. Žalobci tedy nic nebránilo v tom, aby na základě tohoto srozumitelného poučení veškeré své námitky ve věci uplatnil. Žalobce ve svém podání ze dne 10.8.2009 vznesl námitky týkající se výskytu zvláště chráněných druhů rostlin na pozemcích parc. č. 112/1 a parc. č. 112/2 a dále požadavek na vypracování nové studie EIA. Jiné námitky ani návrhy důkazů žalobce v průběhu správního řízení nevznesl. V podaném odvolání pak žalobce směřoval opětovně pouze k výskytu zvláště chráněných druhů rostlin v dané lokalitě a požadoval, aby řízení bylo doplněno o případné poskytnutí výjimky podle ust. § 56 zákona č. 114/1992 Sb. příslušným správním orgánem. Jiné odvolací námitky opět vzneseny nebyly. Z obsahu správního spisu není zřejmé, že by žalobci cokoliv bránilo v uplatnění námitek, které vznesl až v bodě 1 žaloby, (tj. námitky rozporu zamýšlené stavby s územní plánem obce Čeladná). O svých procesních právech byl přitom žalobce v průběhu řízení řádně poučen. Proto krajský soud neshledal důvodným, aby se v posuzované věci odchýlil od shora citované judikatorní praxe (rozsudek NSS ze dne 18.6.2008 č.j. 9 As 80/2007-66) a k námitce vznesené v žalobě, která však mohla být uplatněna již ve stavebním řízení, příp. v odvolání, nepřihlédl. Bylo věcí vlastní odpovědnosti a procesní opatrnosti žalobce, aby využil svého práva a vznesl námitky během správního řízení v celé šíři způsobem odpovídajícím koncentrační zásadě a bylo také ve výlučné dispozici žalobce, do jaké míry využil svých práv v řízení před správním orgánem I. stupně i žalovaného. Nic mu nebránilo, aby v průběhu správního řízení vznesl i tu námitku, kterou poprvé uplatnil až v žalobě. Pokud tak neučinil dříve, nelze nyní vytýkat správním orgánům, že při svém rozhodování nezohlednily i tyto aspekty.

Pro úplnost však krajský soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že zcela sdílí názor žalovaného, že tato žalobní námitka i v případě, že by byla vznesena v průběhu správního řízení, neměla by v něm své místo, když soulad s územním plánem je záležitostí spadající primárně do řízení územního, tj. řízení o umístění stavby, které musí stavebnímu povolení předcházet. Rovněž v souladu s žalovaným krajský soud vnímá také rozsudek NSS sp. zn. 5 As 77/2009, na nějž žalobce odkazuje v tomto bodu žaloby, kdy také krajský soud má za to, že z tohoto rozsudku nelze dovodit, že by měl správní orgán I. stupně opětovně ve stavebním řízení zkoumat soulad projektové dokumentace s územně-plánovací dokumentací, a to i bez námitek účastníků. Citovaný rozsudek je cílen na ty situace, kdy se projektová dokumentace předložená ve stavebním řízení, odchýlila od dokumentace záměru, jehož souhlas s územně-plánovací dokumentací byl již osvědčen rozhodnutím o umístění stavby. V takovém případě pak by byl na místě postup podle ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona také v řízení stavebním. Taková situace však v posuzované věci nenastala a nebyla ani žalobcem tvrzena.

Krajský soud dále v souvislosti s touto žalobní námitkou považuje za vhodné podotknout, že z obsahu územního rozhodnutí, které je založeno ve správním spise, nevyplyvá, že by žalobce byl účastníkem územního řízení. Žalobce jako občanské sdružení, jehož posláním je ochrana životního prostředí, je oprávněn vstupovat do správních řízení za účelem ochrany těchto zájmů za podmínek a způsobem upraveným v § 70 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb. Otázka vstupu do konkrétního řízení je přitom zcela na vůli a v dispozici takového občanského sdružení a pokud nastane situace, že není přibrán jako účastník řízení, může se také proti takovému

postupu zákonnými prostředky bránit. Z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobce či žalovaného nejsou zřejmé důvody, pro které žalobce nevstoupil jako účastník do územního řízení. Jako účastník navazujícího řízení stavebního, je však povinen respektovat jednak zákonný rámec právní úpravy a jednak judikatorní a správní praxi, vztahující se k jednotlivým řízením, jež na sebe (zejména pak v oblasti stavebního řízení), navazují. Nemůže proto v dalších řízeních dohánět to, co zmeškal v řízeních předchozích, v nichž postavení účastníka řízení z vlastní vůle neměl, a brojit proti skutečnostem, které v tomto dalším řízení nemají své místo a byly již pravomocně vyřešeny v řízeních předchozích.

V podstatě totéž, co bylo vyjádřeno v předchozím odstavci tohoto rozsudku, lze vztáhnout také k druhé žalobní námitce, v níž žalobce směřuje proti nezákonnosti stanoviska EIA, jež bylo podkladem územního rozhodnutí. Tuto námitku vznesl žalobce již v rámci koncentrační zásady k námitkám proti žádosti o stavební povolení a správní orgán I. stupně se s ní také vypořádal, když uvedl, že požadavek na vypracování nové studie EIA nemá ve stavebním řízení své opodstatnění, které mohl mít pouze v řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., přičemž popsal způsob, jakým byl závěr zjišťovacího řízení dne 23.7.2008 pod č.j. MSK 123766/2008 zveřejněn s tím, že byl podkladem pro územní řízení, jehož zahájení bylo rovněž zákonným způsobem zveřejněno na úřední desce správního orgánu I. stupně. Lze souhlasit se závěrem správních orgánů obou stupňů, že námitka proti studii EIA mohla být uplatněna v územním řízení, ale nikoliv až v řízení stavebním, neboť závěry této studie tak, jak byly prezentovány žalovaným (a aniž by to žalobce jakkoliv rozporoval), směřovaly toliko do územního řízení, v němž také byly zpracovány v podmínce č. 9 územního rozhodnutí. Ve vztahu ke stavebnímu řízení nevystaly z obsahu studie žádné podmínky, a proto nebyl závěr zjišťovacího řízení ani podkladem stavebního povolení. Krajský soud se proto i v tomto směru shoduje se závěry správních orgánů obou stupňů, že námitky vznesené proti studii EIA ve stavebním řízení byly neopodstatněné a věcně zcela nepřípadné.

K žalobcově argumentaci, že vzhledem k tomu, že závěry zjišťovacího řízení vyplývající z procesu EIA nelze samostatně napadnout ve správním soudnictví, ale až v rámci konečného rozhodnutí, činí tak žalobce až v žalobě (přičemž odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 1 As 91/2009), krajský soud uvádí, že také tento odkaz na judikaturu NSS ve vztahu k uvedené problematice považuje za zcela nepřipadný. Návrh na přezkum studie EIA by měl své opodstatnění v žalobě pouze v případě, kdyby závěry takové studie byly podkladem napadeného správního rozhodnutí. V posuzované věci však taková situace nenastala, když, jak již bylo shora rozvedeno, závěry zjišťovacího řízení vzešlé z tohoto procesu, byly podkladem toliko územního rozhodnutí, neboť se věcně vztahovaly pouze k problematice umístění stavby.

Ani třetí žalobní námitku krajský soud důvodnou neshledal, když tato směřuje proti délce lhůty tří pracovních dnů, která byla žalovaným určena k seznámení se s podklady rozhodnutí poté, co bylo řízení o odvolání přerušeno a následně v něm bylo pokračováno v důsledku existence vydání pravomocného rozhodnutí o udělení výjimky podle ust. § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Tato námitka žalobce byla také obsažena v písemném vyjádření k podkladům rozhodnutí. Jak vyplývá z obsahu protokolu ze dne 15.12.2010, při osobním předání tohoto písemného vyjádření předsedou žalobce v sídle žalovaného došlo k písemnému vyjádření, že od námitky, aby bylo odročeno jednání odvolacího řízení, bylo při osobním jednání upuštěno.

Uvedené je krajským soudem vnímáno tak, že žalobce od požadavku prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ustoupil. V opačném případě by bylo povinností žalovaného o takovém požadavku žalobce rozhodnout. Taková situace však nenastala. Součástí vyjádření k podkladům rozhodnutí tak zůstala pouze námitka proti krátkosti uvedené lhůty s odůvodněním, že žalobci neumožnila řádnou konzultaci s právním zástupcem. Nicméně ve stanovené lhůtě se předseda žalobce dostavil k žalovanému, nahlédl do spisu a předal písemné vyjádření k podkladům rozhodnutí. Z uvedeného tedy nelze usuzovat na to, v čem konkrétně byla procesní práva žalobce porušena. Krajský soud dává za pravdu žalovanému, že ust. § 36 odst. 3 správního řádu neobsahuje zákonem stanovenou lhůtu, ale stanoví pouze požadavek „přiměřenosti“ lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Tuto přiměřenost lhůty pak je nutno podle krajského soudu posuzovat individuálně ve vztahu ke konkrétní věci a ke konkrétním podkladům rozhodnutí. V nyní posuzované věci v době od přerušení řízení, resp. podání odvolání, došlo k rozšíření podkladů oproti prvostupňovému rozhodnutí pouze o rozhodnutí o udělení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., přičemž však v tomto řízení o udělení výjimky měl žalobce postavení účastníka a obsah rozhodnutí mu proto jako účastníkovi řízení musel být znám. Jiné novoty se v odvolacím řízení nevyskytly, takže s ohledem na uvedené lze mít za to, že poskytnutá lhůta, byť se jeví krátkou, byla z tohoto pohledu dostačující.

Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v této věci nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, jež jí vznikly v souvislosti s plněním úkolů, které jí uložil soud nebo na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných. Podle obsahu soudního spisu žádná taková skutečnost v posuzované věci nenastala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 23. května 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu